

Arrest

nr. 255 093 van 26 mei 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 12 maart 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 11 februari 2021 waarbij het verzoek tot opheffing / opschorting van het inreisverbod wordt afgewezen.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 27 januari 2021 een verzoek tot opheffing of opschorting in van het inreisverbod dat hem op 16 december 2014 ter kennis werd gebracht.

1.2. Op 10 februari 2021 liet het bestuur weten dat het inreisverbod op 15 januari 2015 werd ingetrokken om humanitaire redenen en dat het niet meer bestaat. Op 11 februari 2021 kwam het bestuur echter terug op het schrijven van de dag voordien waar verzoeker werd ingelicht dat het inreisverbod toch wordt gehandhaafd. Dit wordt door de verzoeker geduid als bestreden beslissing. Deze wordt als volgt gemotiveerd:

“(...)

Na een nieuwe analyse van Uw dossier zie ik mij genoodzaakt terug te komen op mijn bericht van 10.02.2021. Overwegende de problematiek van Uw gezinssituatie in België, onder meer de weigering op 11.09.2018 U een gezinshereniging tot te kennen met Uw minderjarige zoon omdat U geen feitelijk gezin vormt met hem en overwegende dat U sinds 18.12.2014, datum waarop U het inreisverbod van 8 jaar werd betekend, weinig of geen rekening hebt gehouden met deze beslissing die U nu in vraag stelt - Uw aanwezigheid in België werd vast gesteld op 10.04.2015, 19.12.2016, 08.12.2017, 11.09.2018, 14.01.2019, 01.09.2019 en op 27.10.2020 in Duitsland - werd door de Hiërarchie beslist het inreisverbod te toch te handhaven in tegenstelling tot wat ik gisteren, per vergissing, heb vermeld. Mijn excuses hiervoor.

Het inreisverbod is dus uitvoerbaar tot 17.12.2022 en zal, rekening houdend met wat vooraf gaat, niet worden opgeschort of opgeheven.

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“ENIG MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM
- SCHENDING VAN ARTIKEL 3, 7 EN 9 IVRK
- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/12 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING

1. Artikel 74/12, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen.

Wanneer twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken, kan de onderdaan van een derde land een opschorting of opheffing van het inreisverbod vragen om professionele of studieredenen.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, wordt de gemotiveerde aanvraag door de onderdaan van een derde land ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon-of verblijfplaats in het buitenland.

Artikel 74/12, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt vervolgens dat:

De onderdaan van een derde land kan bij de minister of zijn gemachtigde een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod indienen die gemotiveerd wordt door het na leven van de verplichting tot verwijdering die vroeger af gegeven werd, als hij schriftelijk het bewijs bezorgt dat hij volledig conform de beslissing tot verwijdering het Belgisch grondgebied heeft verlaten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2. De verzoekende partij wijst er vooreerst op dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 74/12 Vreemdelingenwet tot het indienen van een verzoek tot opheffing of opschorting van het inreisverbod.

Op 18 december 2014 nam de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende inreisverbod van acht jaar (bijlage 13sexies). Deze beslissing werd op 18 december 2014 aan verzoeker betekend.

Op 27 januari 2021 diende de verzoekende partij een vraag tot opheffing/opschorting van het inreisverbod in bij de verwerende partij om humanitaire redenen (meer bepaald om familiale redenen) vanuit Bosnië en Herzegovina.

Zowel op 10 februari 2021 als op 11 februari 2021 nam de verwerende partij een beslissing over deze aanvraag waarbij het verzoek inhoudelijk werd behandeld (zie verder hieronder).

3. Verzoeker wees, in zijn geschreven brief, in hoofdzaak naar zijn minderjarig (Belgisch) kind (verblijvende bij zijn moeder in België).

Verzoeker had een partner met de Belgische nationaliteit sinds 2012. Verzoeker en partner, F., hebben elkaar leren kennen in België. Zij hebben samen één kind: E. Z. N., geboren op 1 februari 2014. Verzoeker gaf aan dat hij voor zijn kind wil zorgen en met hem een rechtstreeks (fysiek) contact wil onderhouden.

Verzoeker woonde in 2017 bij zijn tante in Bosnië en Herzegovina. In januari 2018 keerde verzoeker terug naar België om bij zijn gezin te zijn. Er werd door verzoeker een aanvraag tot gezinshereniging ingediend in functie van zijn Belgisch minderjarig kind op 8 maart 2018. Deze aanvraag werd geweigerd op 6 september 2018, doordat de relatie met de moeder van zijn kind opnieuw moeizaam verliep. Zijn kind verblijft op het adres van zijn partner, waardoor verzoeker geen permanente gezinscel meer kon vormen met zijn zoon.

Verzoeker keerde ondertussen terug naar Bosnië en Herzegovina, van waaruit hij contact tracht te onderhouden met zijn minderjarig kind en de moeder. Hij stuurt hen ook geld toe om te voorzien in het levensonderhoud van hun gezamenlijk kind.

Uit het administratief dossier kan overigens worden opgemaakt dat verzoeker effectief de vader is van zijn Belgisch minderjarig kind. Dit staat buiten betwisting.

4. Door de verwerende partij werden vervolgens twee (navolgende) beslissingen genomen inzake het verzoek tot opheffing/opschorting van het inreisverbod.

Op 10 februari 2021 wordt door de gemachtigde meegedeeld als volgt:

Op 27.01.2021 hebt U de opheffing/opschorting gevraagd van een inreisverbod dat ter Uwer laste werd genomen.

Op 18.12.2014 werd U inderdaad een inreisverbod van 8 jaar betekend, uitvoerbaar tot 17.12.2022.

Op 15.01.2015 werd dit verbod door de Administratie ingetrokken om humanitaire redenen, meer bepaald de aanwezigheid op het grondgebied van Uw minderjarige zoon.

In de praktijk is er dus geen inreisverbod meer.

Uw vraag mag dus als zonder voorwerp worden beschouwd.

Echter, op 11 februari 2021 wordt de eerdere beslissing van 10 februari 2021 (waarbij het verzoek tot opheffing/opschorting van het inreisverbod van acht jaar zonder voorwerp werd verklaard) ingetrokken en werd beslist als volgt:

Na een nieuwe analyse van Uw dossier zie ik mij genoodzaakt terug te komen op mijn bericht van 10.02.2021.

Overwegende de problematiek van Uw gezinssituatie in België, onder meer de weigering op 11.09.2018 U een gezinshereniging tot te kennen met Uw minderjarige zoon omdat U geen feitelijk gezin vormt met hem en overwegende dat U sinds 18.12.2014, datum waarop U het inreisverbod van 8 jaar werd betekend, weinig of geen rekening hebt gehouden met deze beslissing die U nu in vraag stelt - Uw aanwezigheid in België werd vast gesteld op 10.04.2015, 19.12.2016, 08.12.2017, 11.09.2018, 14.01.2019, 01.09.2019 en op 27.10.2020 in Duitsland - werd door de Hiërarchie beslist het inreisverbod te toch te handhaven in tegenstelling tot wat ik gisteren, per vergissing, heb vermeld. Mijn excuses hiervoor.

Het inreisverbod is dus uitvoerbaar tot 17.12.2022 en zal, rekening houdend met wat vooraf gaat, niet worden opgeschort of opgeheven.

5. De verzoekende partij merkt op dat de gemachtigde niet op een zorgvuldige wijze heeft rekening gehouden met alle elementen die werden aangevoerd door verzoeker in zijn aanvraag tot opheffing/opschorting van het inreisverbod om humanitaire redenen (meer bepaald om familiale redenen) vanuit Bosnië en Herzegovina.

Door de gemachtigde wordt, inzake de familiale redenen, slechts gesteld dat: "Overwegende de problematiek van Uw gezinssituatie in België, onder meer de weigering op 11.09.2018 U een gezinshereniging tot te kennen met Uw minderjarige zoon omdat U geen feitelijk gezin vormt", waardoor de gemachtigde niet op een zorgvuldige wijze heeft rekening gehouden met de huidige situatie.

Verzoeker wijst op de actuele situatie (met name de situatie na de beslissing van 11 september 2018) en zijn geuite intentie om direct fysiek contact te hebben met zijn minderjarig kind (met Belgische nationaliteit). Verzoeker benadrukte dat hij contact onderhoudt met zijn minderjarig kind en de moeder (aan wie hij geld toestuurde om spullen te komen voor hun gezamenlijk kind). Hij wil echter ook een direct fysiek contact met zijn minderjarig kind kunnen onderhouden. Verzoeker wijst erop dat dit in niet enkel in het belang is van hemzelf, doch ook (primair) in het belang van de minderjarige.

De verzoekende partij beroept zich dan ook op het hoger belang van het kind. De belangen van het minderjarig kind dienen de eerste (primaire) overweging te vormen.

De verzoekende partij verwijst hierbij naar het recht van het kind om door zijn beide ouders verzorgd te worden, zoals bepaald in artikel 7 van het Kinderrechtenverdrag (art. 7.1 IVRK: "Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht op een naam, het recht een nationaliteit te verwerven en, voorzover mogelijk, het recht zijn ouders te kennen en door hen te worden verzorgd"), en om met beide ouders direct contact te hebben, zoals bepaald in artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag (art. 9.3 IVRK: "De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind").

De gemachtigde is gehouden met deze belangen op een zorgvuldige wijze rekening te houden, gelet op de humanitaire redenen zoals vermeld in artikel 71/12, §1 Vreemdelingenwet: "De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen". Bovendien wijst verzoeker erop dat deze belangen tevens dienen overwogen te worden, gelet op het beschermde gezinsleven onder artikel 8 EVRM.

De verzoekende partij wijst er daarom op dat dit voor elke individuele situatie een nauwgezet onderzoek en afweging vraagt, wat in casu niet afdoende gebeurd is.

Door de gemachtigde wordt, inzake de familiale redenen, immers enkel gesteld dat: "Overwegende de problematiek van Uw gezinssituatie in België, onder meer de weigering op 11.09.2018 U een gezinshereniging tot te kennen met Uw minderjarige zoon omdat U geen feitelijk gezin vormt", waardoor de gemachtigde niet op een zorgvuldige wijze heeft rekening gehouden met de huidige situatie.

Verzoeker wijst op de actuele situatie (met name de situatie na de beslissing van 11 september 2018) en zijn geuite intentie om direct fysiek contact te hebben met zijn minderjarig kind (met Belgische

nationaliteit). Verzoeker benadrukte dat hij contact onderhoud met zijn minderjarig kind en de moeder (aan wie hij geld toestuurde om spullen te komen voor hun gezamenlijk kind). Hij wil echter ook een direct fysiek contact met zijn minderjarig kind kunnen onderhouden. Verzoeker wijst erop dat dit in niet enkel in het belang is van hemzelf, doch ook (primair) in het belang van de minderjarige.

Deze aangehaalde elementen door verzoeker in zijn vraag tot opheffing/opschorting van het inreisverbod werden kennelijk niet op een zorgvuldige wijze overwogen.

6. Omwille van bovenvermelde redenen, is de verzoekende partij van oordeel dat de bestreden beslissing artikel 8 EVRM, artikel 3, 7 en 9 IVRK, artikel 74/12 Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting schendt.”

2.2.1. Na een theoretische inleiding voert verzoeker *in concreto* aan dat hij hem een inreisverbod van acht jaar werd opgelegd op 18 december 2014. Hij is vader van een Belgisch kind, geboren op 1 februari 2014. Verzoeker keerde in januari 2018 terug naar België en dient een aanvraag tot gezinshereniging in, in functie van zijn minderjarig Belgisch kind. Deze aanvraag werd geweigerd op 6 september 2018. Hij diende op 27 januari 2021 een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod in om humanitaire redenen.

Op 10 februari 2021 wordt aan verzoeker medegedeeld dat het inreisverbod reeds op 15 januari 2015 werd ingetrokken om humanitaire redenen en dat er aldus geen inreisverbod meer aanwezig is. De volgende dag, 11 februari 2021, wordt echter teruggekomen op deze mededeling en wordt, met verwijzing naar de weigering van verblijf van 11 september 2018, medegedeeld dat verzoeker geen feitelijk gezin vormt met zijn minderjarige zoon en dat verzoekers aanwezigheid in België werd vastgesteld op zeven verschillende data tussen 2015 en 2020. Op grond van deze redenen wordt medegedeeld dat het inreisverbod wordt gehandhaafd en dat de mededeling van 10 februari 2021 berustte op een vergissing.

Verzoeker voert aan dat niet met alle elementen rekening werd gehouden die hij aanvoerde in zijn aanvraag tot opheffing of opschorting. Verzoeker wijst erop dat hij direct fysiek contact met zijn minderjarig kind wenst en dat dit niet enkel in het belang is van zichzelf maar ook in het belang van de minderjarige. Hij meent dat de verwijzing naar de weigeringsbeslissing van 11 september 2018 niet volstaat. Hij benadrukt dat hij contact onderhoudt met zijn minderjarig kind en met de moeder naar wie hij geld toestuurde.

2.2.2. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de beoordeling van de weigering van verblijf van 11 september 2018. Op 21 december 2020 oordeelde de Raad, bij arrest nr. 246 603, m.b.t. het vermeende gezinsleven, artikel 8 van het EVRM en het Kinderrechtenverdrag als volgt:

“(…)

Verzoeker betoogt verder dat verweerder veel belang hecht aan inlichtingen die hem, via e-mail, door F.B. werden overgemaakt. Hij betwist dat de moeder van zijn kind berichten aan verweerder zou hebben verzonden waarin zij aangeeft dat hij amper contact heeft met hun gemeenschappelijk kind en dat zij onder druk werd gezet om hem de mogelijkheid te geven om zich te laten inschrijven op het adres waar zij met haar ouders verblijft. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt evenwel duidelijk dat, via het e-mailadres van F.B., verschillende e-mails aan verweerder werden verzonden. In deze mails wordt meegedeeld dat verzoeker druk heeft uitgeoefend om zich op het adres van F.B. en haar ouders te kunnen laten inschrijven, dat verzoeker er echter nooit aanwezig is en dat hij nooit voor zijn kind heeft gezorgd. Verzoeker houdt voor dat deze berichten wellicht niet van F.B., die hij omschrijft als “zijn partner”, komen, maar van haar familieleden met wie hij op gespannen voet leeft. Hij brengt evenwel geen elementen aan die toelaten deze bewering te ondersteunen. De Raad merkt daarnaast op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat F.B. op 16 januari 2015 ook reeds e-mails aan verweerder stuurde waarin zij aangaf dat verzoeker haar op geen enkele wijze steunde en dat een advocaat die duidelijk stelde namens F.B. op te treden, in een op 23 januari 2015 gedateerd schrijven, verweerder verzocht rekening te houden met het feit dat F.B. verklaarde dat zij door verzoeker en zijn familie werd lastiggevallen om een procedure tot gezinshereniging op te starten in functie van hun gemeenschappelijk kind, doch dat zij daar niet wenste op in te gaan aangezien verzoeker geen affectieve band met dit kind heeft. Aangezien de berichten waarnaar verweerder verwijst werden verzonden vanaf het e-mailadres van F.B. en de inhoud van deze berichten ook overeenstemt met veel oudere berichten, waarbij een advocaat aangaf op te treden namens F.B., is er geen reden om aan te nemen dat de berichten waarnaar verweerder verwijst in de bestreden beslissing niet zouden uitgaan

van deze vrouw. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder onzorgvuldig optrad door zich niet de vraag te stellen wie de werkelijke afzender van voormelde e-mailberichten was. Verzoeker stelt tevens dat verweerder de inhoud en de waarachtigheid van de e-mails waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen niet in vraag heeft gesteld. De Raad merkt in dit verband op dat verweerder in de beslissing waarbij verzoekers verblijfsaanvraag werd afgewezen ook heeft verwezen naar deze e-mails en verzoeker deze beslissing, ondanks het feit dat hem hiertoe de kans werd gegeven, niet heeft aangevochten. Nochtans kon worden verwacht dat hij dit zou doen indien hij van oordeel was dat deze beslissing niet was gebaseerd op correcte feiten. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verweerder alsnog de inhoud van deze mails zelf in vraag zou moeten stellen bij het nemen van de in casu bestreden beslissing. Daarenboven moet worden aangegeven dat niet blijkt dat verzoeker enig stuk heeft aangebracht waaruit duidelijk kan worden afgeleid dat hij effectief zorgt voor zijn kind of dat hij enige vorm van gezinsleven met dit kind heeft. Hij verklaart daarentegen zelf dat hij langdurig in zijn land van herkomst woonde, terwijl F.B. met hun gezamenlijk kind in België verbleef, en er blijkt niet dat hij vanuit het buitenland contacten onderhield met zijn kind of bijdroeg in de kosten voor de opvoeding van dit kind. Hij erkent ook dat hij heden, omwille van zijn verstoorde relatie met de personen bij wie zijn kind woont en gezien zijn financiële toestand, zijn kind niet effectief kan vervoegen. Los van het feit dat in regel omzichtig moet worden omgesprongen met inlichtingen die over een vreemdeling worden verstrekt door een persoon die een relatie heeft of had met deze vreemdeling, dient in voorliggende zaak te worden vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een echt gezinsleven, in de zin van artikel 8 van het EVRM, heeft met zijn Belgisch kind en dat verweerder onterecht motiveerde dat een mogelijke schending van deze verdragsbepaling niet kan worden aangenomen. Zelfs in de veronderstelling dat er toch enige vorm van gezinsleven is, dan nog moet worden gesteld dat niet wordt aangetoond dat er sprake is van een inmenging in dit gezinsleven. Verzoeker werd immers nooit toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en de bestreden beslissing maakt geen einde aan een bestaand recht op verblijf. De, voornamelijk theoretische, beschouwingen van verzoeker laten ook niet toe te concluderen dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, verplichting zou rusten die hem zou verhinderen de bestreden beslissing te nemen. Er blijkt in ieder geval niet dat het hoger belang van zijn minderjarige Belgische kind ermee zou zijn gediend indien de vader van dit kind een illegaal verblijf in het Rijk verderzet. De bestreden beslissing ontnemt verzoekers kind ook geenszins het recht om door zijn beide ouders te worden verzorgd en impliceert niet dat dit kind tegen zijn wil van zijn ouders wordt gescheiden. Deze beslissing vormt op zich voor de ouders immers tevens geen hinderpaal om een regeling uit te werken, waarbij zij, ondanks hun familiale en financiële problemen, samen kunnen instaan voor de opvoeding en verzorging van dit kind. De bepalingen van de artikelen 3, 7 en 9 van het Kinderrechtenverdrag, die zoals verzoeker zelf aangeeft bovendien geen directe werking hebben in de Belgische rechtsorde en waarvan de schending dus niet op ontvankelijke wijze kan worden aangevoerd, leiden niet tot het besluit dat de bepalingen van artikel 8 van het EVRM een beletsel vormden om de bestreden beslissing te nemen.

Aangezien verzoeker voor de bestreden beslissing werd genomen in de mogelijkheid werd gesteld om een vragenlijst in te vullen omtrent zijn situatie, kan hij niet voorhouden dat hij niet de kans kreeg om uiteen te zetten dat hij op gespannen voet leeft met de familie van "zijn partner". De stukken waarover verweerder beschikte lieten hem daarenboven hoe dan ook voldoende toe te begrijpen dat verzoeker een verstoorde relatie heeft met de moeder van zijn kind en met haar familie. Uit deze stukken blijkt onder meer dat deze personen zich bedreigd voelen door verzoeker. Er kan bijgevolg niet worden geoordeeld dat verweerder bepaalde relevante informatie ontbeerde.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten – een bepaling die voorziet in een gelijkaardige bescherming als artikel 8 van het EVRM – of van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

4.2.2. Zoals reeds gesteld bij de bespreking van het vorige onderdeel van het middel kan verzoeker de rechtstreekse schending van de artikelen 3, 7 en 9 van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

4.2.3. De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat deze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel blijkt derhalve niet.(...)" (eigen markering)

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat er zich een schrijven bevindt van verzoeker, waarin hij inderdaad verwijst naar de wens om zijn Belgisch minderjarig kind in België te bezoeken. Er werden echter geen enkele andere stukken gevoegd bij dit schrijven. De Raad oordeelde in december 2020 nog dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een effectief gezinsleven vormt met zijn minderjarig kind. Ook thans moet hetzelfde worden vastgesteld nu verzoeker naliel stukken toe te voegen die erop

zouden wijzen dat hij contacten onderhoudt met zijn Belgisch minderjarig kind, dat hij hem financieel zou ondersteunen, etc.... Verzoeker beperkt zich tot loutere beweringen, zonder deze te staven.

Waar hij stelt dat hij voldoet aan de voorwaarden voor een opheffing of opschorting van een inreisverbod, gaat hij eraan voorbij dat het het bestuur vrij staat om hieromtrent een eigen beoordeling te maken. In casu luidt die als volgt:

“Overwegende de problematiek van Uw gezinssituatie in België, onder meer de weigering op 11.09.2018 U een gezinshereniging tot te kennen met Uw minderjarige zoon omdat U geen feitelijk gezin vormt met hem en overwegende dat U sinds 18.12.2014, datum waarop U het inreisverbod van 8 jaar werd betekend, weinig of geen rekening hebt gehouden met deze beslissing die U nu in vraag stelt - Uw aanwezigheid in België werd vast gesteld op 10.04.2015, 19.12.2016, 08.12.2017, 11.09.2018, 14.01.2019, 01.09.2019 en op 27.10.2020 in Duitsland (...).”

Aldus heeft het bestuur naar aanleiding van de weigeringsbeslissing inzake verzoekers aanvraag gezinshereniging geoordeeld dat verzoeker geen feitelijk gezin vormde met zijn zoon. Dit werd bevestigd in het hierboven geciteerde verwerpingsarrest van de Raad. Daarnaast motiveert de bestreden beslissing dat verzoeker ondanks het geldende inreisverbod, toch meerdere malen besloot zich naar België te begeven, waaruit blijkt dat hij een wettelijke verplichting meerdere malen niet gerespecteerd heeft. Verzoeker betwist die omstandigheden niet.

Waar verzoeker aanvoert dat geen rekening gehouden is met zijn actuele situatie, toont verzoeker die ‘actuele situatie’ niet aan met concrete elementen. Verzoeker beperkt zich tot beweringen, zonder *in concreto* aan te tonen dat er sprake zou zijn van een gezinsleven.

Bovendien staat er niets verzoeker in de weg om zijn Belgisch minderjarig kind op bezoek te laten komen in zijn herkomstland. Hij toont aldus niet aan dat de bestreden beslissing tot gevolg zou hebben dat verzoeker op geen enkele wijze in de mogelijkheid zou worden gesteld zijn kind te zien. Het komt aan verzoeker en de moeder van zijn kind toe om dienaangaande een oplossing te vinden.

Een schending van de door verzoeker opgeworpen bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT